

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני ג' אייר תשפ"ג | דף היומי בבלי: סוטה כו | דף הכולל: גדרים פח.
דף היומי בהלכה: מסימן קכ"ח סעיף כ"ו עד סעיף כ"ט.
מוסר: שמירת הלשון - 'והגה כאשר' עד 'והגה על'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: ש הפרישות פרק ה פ"ה "והשתדל אח"כ לאטום אזניך"



**"היום בכיתי", סיפר לי שכן קרוב, "שלושת
הבחורים שלי עזבו את הבית והלכו לישיבה,
הם לומדים כל אחד בישיבה אחרת. הבית שלי
התרוקן באחת, נשארתי עם אשתי והסתכלנו
על הקירות השוממים... בכינו ביחד**



הרהורים נרגשים, עם תחילת הזמן, כשכל הבחורים הצעירים והמבוגרים, צועדים וגמרתם תחת בית שחיים

כאיש אחד בלב אחד הם צעדו, כל אחד בכיוון אחר, כל אחד
לישיבה שהועידו לו מהשמים שתהא בית גידול עבורו. ולכולם
מטרה אחת ויחידה: לעשות רצון אביהם שבשמים.
"היום בכיתי", סיפר לי שכן קרוב, "שלושת הבחורים שלי עזבו
את הבית והלכו לישיבה, הם לומדים כל אחד בישיבה אחרת. הבית
שלי התרוקן באחת, נשארתי עם אשתי והסתכלנו על הקירות
השוממים... בכינו ביחד.
"כן, אנחנו מתגעגעים. אבל לא בכינו מגעגע, בכינו מהתרגשות
ושמחה. הזלנו דמעות של התרגשות והודיה. תודה לבורא עולם
שזיכה אותנו לשלוח את הבנים שלנו ללמוד בישיבה, וב"ה שלושתם
מצליחים, כל אחד בדרכו שלו, לצבור קנייני נצח בידיעת התורה".
"אני עכשיו בדרך לצפון", סח לי אחי הגדול. "אנחנו נוסעים
להתפלל בקברות הצדיקים, על הבחורים שלנו, שיצליחו בזמן קיץ
בעז"ה, שתהיה להם אהבת תורה, שיהיה להם 'גישמאק' בלימוד.
שיזכו לחדש חידושים ולזכור את מה שהם לומדים. שיזכו לעשות
צעד נוסף בדרך לצמיחתם כבני תורה אמתיים".
אני באופן אישי ליוויתי את בני לתחנת האוטובוס הקרובה.
עמדו שם בחורי ישיבה נוספים, כמה מהם מלווים בהורים אהבים
ונרגשים: "תבטיח לי שאתה הולך לישן מוקדם בלילות", התחננה
אם אחת לבנה שניסה להתחמק. "אני יודעת שאתה רוצה ללמוד
עד מאוחר, אבל אני מודאגת!".

הרב יהושע לייבזון

נהמות המנוע של האוטובוסים, היו אתמול כמוזיקה עליזה
במיוחד לאוזניי. ראיתי אותם באים ונוסעים, מתקרבים ומתרחקים
חליפות, פולטים עננים של עשן שחור ומזהם, משמיעים רעש
שבדרך כלל דווקא אינו אהוב עלי, או על כל אחד אחר.
אבל אתמול, נהנית להקשיב להם, לראותם נעים בקצב מהיר,
מתמלאים ומתרוקנים לסירוגין.
תענוג של ממש!
וכל כך למה? כי אתמול היה היום הראשון של זמן הקיץ. אחרי
30 ימי חופשה, שבים מיטב בחורינו וטובי בנינו, להיכלי התורה.
הגמרות תחת בית שחיים, מזוודות כבדות ועמוסות נשרכות
אחריהם. הם צועדים בשמחה ובטוב לבב, בצעדי ריקוד הם עושים
את דרכם אל הישיבה הקדושה.
שם, בהיכלי התורה הם צוללים במהרה אל עמקי הסוגיות. אלו
בשניים או חזין, ואלו בכינויי נדרים. יש שלומדים על ארבעה אבות
נזיקין, וחבריהם משננים את הלכות מחיצת השותפים.
הקלסרים שלהם נקיים ומבהיקים, העטים החדשים עומדים
הכן כדי לכתוב את סיכומי הסוגיות וחידושי התורה.
אבל בעיקר מה שתפס את תשומת לבי, היה המבע המיוחד
שנשקף מעיניהם של כל אותם צורבים צעירים: חשק, התלהבות,
צימאון, תשוקה, אהבה עצומה לתורה הקדושה.

האוטובוס הגיע, הבן שלי עלה ונסע. רק העשן שנפלט מהאגוז הענק שלו נשאר, מרחף בחלל. ושפתותינו מרחשות תפילה, יהי רצון שבכל יום יהיו דברי התורה בעיניו כחדשים, כמו ביום הראשון של הזמן.

בקצה השני של התחנה עמד אב נרגש שהניח את ידו על כתף בנו. "אתם מתחילים נדרים", הוא אמר לו, "דע לך שזאת מסכת שתיצרב בעצמות שלך. אתה תזכור אותה כל החיים, תשקיע חזק, כי זה ילווה אותך כל ימך".

**כשמתחזרת התמונה לר' משה - הוא מחוויר כסיד.
מסתבר, כי ה'מסעדה' בה הוא יושב - היא סלון
ביתו של הרה"ק רבי ישעי'לה מקרעסטיר זי"ע, לא
זו אף זו - המלצר החייכן שהציע לו אוכל בחדווה
והגישו לפניו בהכנעה - הוא הוא הצדיק בעצמו**



באיזו מסעדה לא משלמים?

בהנאה לאחר הצום הארוך.

הוא מחפש לעצמו כסא לשבת, אולם מגלה כי כל המקומות תפוסים, האולם פשוט מלא ואין מקום לסיכה. לבסוף, הוא מגלה כי בקדמת האולם יש כסא אחד פנוי, והוא רץ ומתיישב עליו, נח קמעא מהדרך ותר בעיניו אחר מלצר המסעדה, שיבוא להגיש לו את הארוחה הדשינה - כפי שכולם אוכלים.

לא חולפות כמה דקות, ומיד מגיח המלצר מן המטבח, פונה לר' משה ושואלו מה ירצה לאכול. ר' משה היה סוחר עשיר ומשופע בממון, והוא החליט כי בתום יום כזה - יפנק את עצמו קמעא במעדנים מיוחדים. לפיכך, הוא מבקש מהמלצר כיסי בצק ממולאים בירקות מטוגנים בחמאה, אחד המעדנים היקרים והאהובים עליו בדרך כלל...

המלצר נענה מיד, רץ ונעלם בתוככי המטבח, ושב משם עם מגש עמוס כל טוב. לחם טרי וריחני, סלטים ללפת בהם את הפת, וכמובן - צלחת גדולה ומלאה בכיסי בצק מטוגנים בחמאה, כפי שר' משה הזמין. הוא מגיש את כל האוכל לפני ר' משה שהחל מיד לאכול, ומרוב רעב לא שת לבו כי כל הנוכחים באולם יושבים וצוחקים...

הוא מסיים לאכול את הארוחה הנאה והמפוארת, מברך ברכת המזון בכוונה, וניגש לשלם. הוא מבקש מהמלצר את פירוט התשלום, והמלצר מפטיר לעברו: 'בירכת ברכת המזון? הודית להשם? - זהו, שילמת!'

ר' משה מתבלבל, מביט לאחוריו נבוך ותוהה, ועתה הבחין כי כל הנוכחים פשוט יושבים וצוחקים. הוא מתקשה להבין מה מקום לשחוק יש כאן, וצועד לשולי האולם - כדי לשאול יהודי מקומי מה קורה פה. מהי שיטת התשלום המוזרה הזו, מדוע כולם יושבים ולועגים לו, ובכלל - כל העסק נראה לו מוזר מאין כמוהו...

כשמתחזרת התמונה לר' משה - הוא מחוויר כסיד ורגליו רעדו בפיק ברכיים. מסתבר, כי ה'מסעדה' בה הוא יושב - היא סלון ביתו של הרה"ק רבי ישעי'לה מקרעסטיר זי"ע, הצדיק אשר

את הסיפור הבא סיפר בעל המעשה, הרה"ח ר' משה טייטשער זצ"ל - מחסידיו של הרה"ק בעל ה'אהבת ישראל' מויז'ניץ זי"ע, ושמעוהו מפי הרה"ג רבי מנשה ישראל רייזמן שליט"א, ומעשה שהיה כך היה:

ר' משה זה, היה סוחר עצים גדול, שמסחרו בכריתת עצים ביערות סביב חוסט, והסעתם בנהר בין ערי הונגריה, שם נמכרו לכל מבקש עצים. באחת השנים, בערב תשעה באב, העמיס ר' משה סחורה רבה על רפסודת ענק, מתוך מחשבה כי הרפסודה תועמס היום, ותצא לדרכה ביום שאחרי התענית. דא עקא שהרפסודה ככל הנראה לא היתה קשורה יפה, ומיד כשהסתיימה מלאכת ההעמסה - החלה הרפסודה מפליגה בנהר, באין איש עליה...

בהיתר של רב עקב דבר האבד, בבוקרו של יום צום תשעה באב הפליג ר' משה בסירה קטנה, על מנת לחפש את הרפסודה הסוררת ש'ברחה' לו עם הסחורה. כעבור כמה שעות גילה את הרפסודה תקועה אי שם, על סלעים בשולי הנהר. ר' משה סיים את אמירת הקינות, ומיד החל מושך את הרפסודה בכוחות מאומצים, כדי להשיבה למסלול הנהר.

כמה שעות של עבודה מיזועת ומייגעת בעיצומו של הצום, והנה שבה הרפסודה והתייצבה כבתחילה, כשהפעם - ר' משה יושב עליה היטב, אוחז במשוטיה ומשיט אותה בבטחה. החמה החלה לשקוע, ור' משה - שהיה מותש ועייף מיום של צום שבעיצומו עבד בפרך - חיפש מזח קרוב, לקשור בו את הרפסודה היטב ולרדת לחפש משהו לאכול. עד שמצא מקום כזה כבר היתה שעת ערב, החמה שקעה זה מזמן, הוא ממהר לעצור את הרפסודה ולקושרה היטב, ויורד ממנה.

ר' משה יורד ובודק באיזו עיירה נעצר, ועובר אורח מגלה את אוזנו כי הגיע לעיירה קרעסטיר. ר' משה ממשיך ושואל היכן יש כאן מקום לסעוד, ועוברים ושבים מפנים אותו אל אחד הבתים, שנראה בית פשוט למדי אך רחב ידיים. הוא נכנס פנימה ומגלה אולם מלא עד אפס מקום, בו יושבים אנשים רבים וסועדים

כמה שעות מטלטולי הדרך, ואז כבר תרגיש בנוח...'
סיפור זה שסיפר בעל המעשה בעצמו - ויהיו הדברים לטובת נשמתו של הרה"ק רבי ישעי' ב"ר משה זי"ע שבשבוע הקרוב חל יומא דהילולא שלו - יש בו מסר מדהים ומפעים: מסירות ליהודי אחר, היא להרגיש אותו, להבין את העובר עליו. רבי ישעי'לה, מעבר להיות דמות מופת של אהבת ישראל בוערת, הרי מתוך תהלוכותיו של היהודי שלפניו הבחין שהוא מותש ועייף, ושש להציע לו ארוחה דשנה ומיטה חמה.
הבה נראה לנגד עינינו את דמות של רבי ישעי'לה, את מסירותו ללא גבול. הבה נרגיש בצרתו של יהודי אחר, הבה נתמסר אליו ככל יכולתנו, הבה נפעל להקל מעליו בכל דרך אפשרית. זוהי אהבת ישראל זכה וטהורה, בעזרתה נזכה להיושע מכל צרה וצוקה, ואם נפנימה אל הלב עכשיו - נזכה שהיא תישאר בוערת בליבנו, ותלווה אותנו לאורך ימים!

שמו נפוץ בכל הארץ. לא זו אף זו - המלצר החייכן שהציע לו אוכל בחדווה והגישו לפניו בהכנעה - הוא הוא הצדיק בעצמו, ואם לא די בכך - הרי שהכסא הריק עליו ישב - הוא כסאו של הצדיק בעצמו, אשר כל האורחים ידעו כי הוא מקומו של הרבי ולא העזו להתיישב בו, ולכן היה פנוי!
ר' משה נחרד. הוא חשב כי נכנס למסעדה, הזמין בחופשיות מהמלצר, מתוך כוונה לשלם - כמקובל. עתה הבין כי ביזה את הצדיק, ישב על כסאו, הפנה אליו דרישה למזון, והצדיק פשוט הגיש לו את האוכל כמלצר. פניו החווירו והסמיקו חליפות, והוא רץ אל המטבח, נופל לרגליו של הצדיק ומבקש מחילה...
ור' ישעי'לה, באותו חיוך נלבב בו הציע את האוכל, משיב לו בפשטות: 'למה ידבר כבודו כדברים האלה? ניכר עליך שאתה עייף, בוודאי התאמצת היום עד מאוד, ולכן אתה נופל מרגליך. הבה אקח אותך לחדר הסמוך, בו יש מיטה מוצעת ונוחה, תנוח

הוא החליט לשאול את רבי אברהם מטשעכנוב זצ"ל במה הוא שונה ממנו. הרי שניהם יושבים ולומדים, ומדוע החליטו מהשמים שרבי אברהם יהיה אדמו"ר ואילו הוא נותר מאחור



רבי שלום מאיר וולך שליט"א על השמחה הגדולה ביותר

בחיי היה לפני מספר חודשים, וכך היה המעשה: אני יושב כל ימות השנה והוגה בתורה, ורק תקופה קצרה של כחודשיים אני עובד לפרנסתי ומזה יש לי פרנסה לכל השנה. יש יהודי שעוסק ביצור יינות. הוא חוכר כרם בסרביה, מביא עמו קבוצה של יהודים יראים ושלמים מפולין, הם עוסקים ביצור היין מהבציר ועד עשיית היין, ואת היין הזה מביאים בחביות לפולין למכור. אותי לוקחים לאותה תקופה עמם ביחד, כדי שאשגיח על ייצור היינות, ואני נותן להם את אישור הכשרות. השנה, כאשר הגענו למעבר הגבול לפולין, ישב שם שומר שטען כי בחביות שאנו מובילים יש יי"ש ולא יין. ההבדל הוא, שמותר להכניס יין לפולין בלי מכס, אבל יי"ש חייב במכס גבוה. ניסינו לשכנע את המוכס כי בחביות שלנו יש רק יין, אבל הוא טען שצריך לפתוח את כל החביות ולבדוק את תכולתן. הצענו לו לפתוח חבית אחת ולתת לו לטעום, אבל הוא טען שאנחנו היהודים רמאים, ובודאי הבאנו חבית אחת של יין וממנה ניתן לו לטעום, בעוד ששאר החביות מכילות יי"ש. ידענו שאם הוא ירצה לפתוח את כל החביות ולבדוק מה הן מכילות, הכל יהפוך ליין נסך וכל העבודה שלנו תרד לטמיון, כמו גם הפרנסה של כולנו. תוך כדי הויכוח עם הגוי, הגיעה שיירה של עגלות נושאות אריגים. על פי החוק הפולני, יש לשלם מכס גבוה על אריגים, והמוכס בראותו את השיירה ובידעו כי שם ודאי ישלמו מכס וכאן זה רק ספק, עזב אותנו לנפשנו ואיפשר לנו

היה יהודי גדול, גאון וקדוש, רבי אברהם מטשעכנוב זצ"ל, אבי שושלת סטריקוב של היום. תלמיד חכם עצום ופוסק ובעל מחשבה עצום. הוא כיהן כרב בעיר טשעכנוב, ובסוף ימיו ממש לחצו עליו להיות למנהיג עדה. הוא לא היה שייך כלל לחסידות, הוא התפלל בנוסח אשכנז, אבל לא הרפו ממנו עד שהוא נעתר לבקשות.
הבנים שלו היו כבר כולם מנהיגי עדות, אבל הוא עצמו קיבל את ההנהגה לאחר פטירת האדמו"ר מגור בעל ה"חידושי הרי"ם" לאחר שכפו עליו לקבל אדמו"רות בטענה כי נפער חלל בפטירת האדמו"ר מגור.
היה לו ידיד קרוב שהתגורר בעיר אחרת, וראה כיצד רבי אברהם התמנה להיות מנהיג עדה, בעוד שעליו איש לא לחץ לקבל על עצמו הנהגה של עדה. הוא נסע לטשעכנוב לשאול את רבי אברהם במה הוא שונה ממנו. הרי שניהם יושבים ולומדים, שניהם מתפללים כמו שצריך, שניהם תלמידי חכמים, ומדוע החליטו מהשמים שרבי אברהם יהיה אדמו"ר ואילו הוא נותר מאחור.
אמר לו רבי אברהם: "אני אענה על שאלתך, אבל תחילה רצוני שתשיב לי על שאלתי. חשוב היטב מתי היה היום בו היתה לך השמחה הגדולה ביותר."
השיב לו ידידו: "אני לא צריך לחשוב הרבה, כי היום השמח

יפעל בשבילו ישועה. בכל יום שהוא מניח תפילין של יד הוא מתחיל לרקוד מרוב שמחה על שזכה להניח תפילין, ומרוב שמחה הוא שוכח שהוא צריך מיד להניח תפילין של ראש, וכך יש לו הפסק בין תפילין של יד לתפילין של ראש. בקשתו שהרבי יפעל עבורו ישועה, שהוא יוכל להמתין עם הריקוד עד לאחר שיסיים להניח גם תפילין של ראש, כך שלא יהיה לו הפסק בינתיים... אלו היו ה'בעיות' של יהודים מפעם. ספק אם אנחנו רוקדים בפעם הראשונה שמניחים תפילין, אבל היו יהודים שבכל יום רקדו, בכל יום הם חשו כאלו זו הפעם הראשונה שלהם. (מתוך 'דורש טוב' ויקרא)

לעבור את הגבול. אבן נגולה מעל לבנו, ושמחה כמו שהיתה לנו לאחר שהוסר האיום הזה אני לא זוכר בימי חיי".
אמר לו רבי אברהם מטשעכנוב: "למה לא תבין שאותה שמחה שהיתה לך לפני חצי שנה יש לי בכל יום בהנחת תפילין? אם כך, קיבלת תשובה לשאלתך מדוע בחרו בי ולא בך"...
רבי אשר הגדול מסטולין זצ"ל פגש את חברו רבי משה מקוברין זצ"ל ושאל אותו לטיבם של חסידיו.
אמר לו רבי משה: "בא אראה לך פיתקה שקיבלתי אתמול מרבי נחום, השוחט של סלונים". הוא הוציא את הפיתקה והראה לרבי אשר. ומה נכתב בפיתקה? השוחט של סלונים מבקש שהרבי

**'אני בסכנה. אם כולם ידעו על הכישלון הזה,
אני גמור. אף אחד לא ירצה להכיר בי יותר.
מי יסתכל עליי. אהפוך לאין ולאפס'**



הרב ד"ר עוז מרזיטין על שלום כיתה ב' והילקוט המלא

גדלנו.
גם בבית הספר של החיים, אנחנו ממשיכים לעלות מכיתה לכיתה.
אבל... החוויה התמה, הנרגשת והשמחה של כיתה ב' עממי - לא ממשיכה ללוות אותנו, משום מה.
אולי כי אין שלט על הדלת לאמור 'כאן לומדת כיתה ב' הנחמדת?'
אין צלצול, אין שום דבר שמבשר לנו שעלינו כיתה? בבית הספר של החיים, עליית כיתה נראית אחרת לגמרי: היא יכולה להיראות, למשל, כמו פיתורין. כמו חילוקי דעות חריפים שמטרידים את הטוב והנעים. כמו מחלה, שלא נדע.
בקיצור: כמו מה שאנחנו רגילים לקרוא לו - משבר. כי כל שינוי, גם כשהוא רצוי, מותח את גבולות האחריות ואת היכולת שלנו לעמוד מול משימות שבשוטף; מציב אותנו בפני אתגרים חדשים, בלתי ידועים.
האם חשבתם פעם מהו הדבר הכי קשה לאדם שנקלע למשבר? אולי מזור, אולי מפתיע - אבל מה שהכי קשה והכי מפחיד לרובנו, עוד לפני ההתמודדות עצמה, זה קודם כל: להודות שנקלענו בכלל למשבר.
בתרגום חופשי, את המילים 'אני במשבר' אנחנו מתרגמים כך: 'אני נחשל. אני נכשל. אני לוזר קטן ולא יוצלח'.
בתרגום פחות חופשי, התחושה שכוססת בנו עמוק בפנים היא: 'אני בסכנה. אם כולם ידעו על הכישלון הזה, אני גמור. אף אחד לא

הבה נצא לסיור במחוזי זיכרונות הילדות, אל אחד הרגעים המרגשים שכולנו חווינו בסביבות גיל שש או שבע.
המקום: כיתה ב'.
הזמן: היום הראשון ללימודים.
התחושות: ובכן, גם בלי לשמוע אתכם כרגע, בהתבסס על חוויות אוניברסליות של מרבית התלמידים לשעבר, ניתן לקבוע שהינכם נרגשים, מאושרים וגם מתוחים.
המתח הגיוני. בסך הכל, השאתם מאחורכם את כיתה א' החביבה והמוכרת, את חומר הלימודים שהצטיינתם בו, את המורה הנחמד ואת מחמאותיו השופעות - והגעתם לארץ לא נודעת. חומר חדש, מורה חדש ועתיד לא ברור: האם המורה יאהב אותי? איך אתמודד עם הלימודים החדשים?
המתח מובן לגמרי.
ועכשיו שימו לבכם לשאלה: האם אתם מרגישים כעס על כך ששלחו אתכם מכיתה א' נכלמים מהעובדה שמעולם עוד לא הייתם בכיתה ב'? מעדיפים להסתיר את העובדה המחפירה ש... אתם בכיתה חדשה?
ושבו נתבסס על חוויותיהם של הרוב הדומם, ונענה בשמכם את ה'הו, לא' שעומד לכם על קצה הלשון.
ברור שלא. הרי קיבלתם הכרה בכך שגדלתם, שעברתם בהצלחה את אתגרי כיתה א' וכעת אתם בעלי כושר להתמודד עם אתגרי כיתה ב'. אתם כבר מתאימים לכיתה גבוהה יותר. איזה מקום יש כאן לכעס? מה יש להתבייש? להפך, אתם מרגישים ממש מכובדים.
ככה עלינו כולנו כיתה פעם, כשהיינו קטנים.

ירצה להכיר בי יותר. מי יסתכל עליי. אהפוך לאין ולאפס'.
זו הרגשה מפחידה ממש, להתאיין. מה הפלא שאנחנו פוחדים
ממנה כל כך, עד שהיא מאיימת עלינו עוד יותר מהמשבר עצמו?
הלוואי שנצליח להבין, שהסכנה הזו פשוט לא קיימת. לא!
משבר לא בא לקחת לנו את עצמנו. הוא בא לתת לנו אותנו
בגרסה טובה יותר.

ונצליח להבין את זה, אם נזכור את עובדות החיים הכי בסיסיות,
הכי פשוטות והכי נכונות:
המשבר לא 'קרה' לנו פתאום כי היינו טיפשים, כי לא ידענו, לא
קלטנו, לא שמרנו, לא הבנו.
זו לא תקלה מצערת שכמה חבל, לא היה לנו שכל, כשרון או
יכולת לחמוק ממנה בזמן.

משבר הוא חלק ממפת חיים. זוהי תכנית אלוקית מדויקת,
מתוכננת ומושגחת, שבורא העולם הכין בעבורנו בהתאמה אישית
מלאה. ולכן, זמן משבר אינו שונה במאומה מאותו יום חגיגי, מלא
תקוות ויופי, שבו עלינו מכיתה א' לכיתה ב'.

בדיוק כמו אז, גם עכשיו קיבלנו הודעה: גדלתם, אתם כבר
מסוגלים ליותר. קדימה, תתחילו ללמוד דברים חדשים. אתם
יכולים.

ולכן, בדיוק כמו אז, גם עכשיו אין שום סיבה אמיתית לטמון את
הראש בין הידיים, להסתתר מפני העולם ולהתבייש בהתמודדות
שקיבלנו.

כשנתבונן בצורה הזו על מצבי קושי בחיינו, ייתכן מאוד שנגלה
שמה שבאמת חסר לנו כרגע זה לא כסף, בריאות, ביטחון פיזי,
אומץ לשרוד, ידידות או תבונה.

נכון שהחסר החיצוני קיים, ולעתים הוא מעיק, מציק ומתיש, ואי
אפשר להתעלם ממנו - אבל ברובד הפנימי, מה שבאמת חסר לנו
כדי להתמודד היטב, לצלוח את האתגר ולצאת ממנו עם חיוך ועם
עוצמה חדשה, זו האמונה בהשגחה הפרטית שהובילה אותנו לכאן.
החוויה האמונית הזו מייצרת התפעלות, התעלות, יכולת

התבוננות רחבה יותר על מאורעות החיים -
והיא מזיזה בעדינות את הרהורי הדכדוך של 'איזה לוזר אני'
או 'חיי בסכנה' ממרכז העניינים, ומציבה במקומם את מה שבאמת
ראוי להיות שם, במרכז: את רצונו של הבורא, את הקשר שלי אתו,
ואת ההבנה שברגע זה הוא מעניק לי הזדמנות מדהימה לגדול.
התלמיד עולה לכיתה הבאה!

מילון מונחים:

עלייה - תנועה ברגש, במחשבה ובמעשה, המכוונת להגיע
ליותר. התנועה מחייבת השקעת אנרגיה. התנועה מתחילה מתוך
אמונה שהשינוי כלפי מעלה יגלה מציאות חדשה וטובה יותר.

אמונה - מצב שכלי ורגשי בו בורא עולם במרכז, וכל מאורעות
חיי מוכתבים על ידו. אין לי שליטה על התהוותם, אלא רק על
התגובות שלי כלפיהם.

משהו לקחת לדרך:

הורים רבים אימצו את גישת ההורות הטרנדית, והמסר שלהם
לילדם הוא: "כל מה שאני רוצה זה שתהיה מאושר". מכיוון שאיננו
הממונים על האושר העולמי ואיננו יכולים להבטיח את אספקתו
התמידית, אני מציע להחליף את האמירה הזו באמירה מדויקת
ומעצימה הרבה יותר: "כל מה שאני רוצה, ילדי, זה שבכל מאורע
בחיים, יהיו לך הכלים הנכונים להתמודד אתו ולהפיק ממנו את
הטוב ביותר".

משפט כוח:

כשבורא העולם מעלה אותי כיתה, הוא מניח בילקוטי את מלוא
הציוד שאזדקק לו.

(פרק מתוך הספר 'רגעים של כוח'. ד"ר עוז מרטין פסיכותרפיסט בעל שם שספריו יצאו
בהמדרות רבות. לרכישת הספר ולקבלתו במשלוח לבית ניתן להתקשר: 058-7676321)

הסתובבתי כמעט שעתיים בגגות של בני ברק, וסגרתי 3 עסקאות גדולות מאוד שיכניסו לי רווח נאה, ואני יודע שהכל בזכות הנחת התפילין



הרב אליעזר יוטקובסקי שליט"א על מתנות ונסיונות

באדם שאינו שומר תורה ומצוות, התחלתי להתעניין אצלו
בעדינות: "אמור נא לי יהודי יקר, האם הנחת תפילין היום?".
"עדיין לא" הוא השיב בנימוס כמי שמתבייש לומר שאינו מניח
תפילין. "תשמע יהודי יקר, אתה הרי עובד אצלי לפי שעות, אם כן

לפנינו מעשה נפלא שסיפר הרב אליעזר יוטקובסקי שליט"א
(משנתה של תורה' על פסח): "לפני מספר שנים כשגרתי בעיר
בני ברק היינו זקוקים בדחיפות לעבודת זיפות בגג הבנין שלנו.
הזמנו זפת וסגרנו איתו מחיר לפי שעות. כיון שהבחנתי שמדובר

לו הצעת מחיר, ומיד לאחר מכן סיכם איתי שאזפת את הגג שלו", ממשיך הזפת לספר. מאושר ושמח מעסקה גדולה ושמנה, ירדתי מהבנין של אותו יהודי, ובעודי ביציאה מהבנין כשהתפילין עדיין בידיי, פוגש אותי אדם נוסף, ואף הוא מבקש הצעת מחיר על זיפות גג.

בקיצור, הסתובבתי כמעט שעתיים בגגות של בני ברק, וסגרתי 3 עסקאות גדולות מאוד שיכניסו לי רווח נאה, ואני יודע שהכל בזכות הנחת התפילין. אם כך הברכה של התפילין - הוא מניח מעתה כל יום".

מסיים רבי אליעזר את סיפורו המרתק: "אמרתי לו: 'אשריך, יש לך שכר גדול על הנחת התפילין. אך דע לך דבר חשוב והוא כי לא בכל יום שתניח תפילין הכל יהיה זוהר ומצלית. כשילד חוזר לאביו לאחר שנות ניתוק - אביו מקבל אותו בחיוך גדול, אבל ביום השני מתחיל הנסיון. הקב"ה מתחיל לנסות אותו לראות אם באמת אכן חזר, או שהוא רק רוצה זיפות גגות. לכן, תזכור כי תמיד בתחילת הדרך יש מתנות, אך מהפעם הבאה מתחיל הנסיונות".

(מתוך עלון טוב לחסות בד' פסח תשפ"ג)

מה אכפת לך, הנה יש כאן את בית כנסת 'איצקוביץ' המפורסמת. קח את התפילין שלי, תניח שם תפילין, תקרא קריאת שמע, ותחזור לעבוד, ואני משלם לך על הזמן הזה".

"בסדר", הסכים הזפת ולקח את התפילין והלך לבית הכנסת. אלא שלפי הסיכום הוא היה אמור לחזור לאחר 10 דקות, אבל משום מה עברה לה חצי שעה והזפת איננו. 'אולי הוא התלהב מהתפילה והחליט להתפלל את כל תפילת שחרית', חשבת, אבל כשעברה שעה וחצי ושעתיים והזפת לא חוזר, התחלתי להבין כי בטח עלי להזמין תפילין חדשות... הוא נעלם איתם.

ואז, לאחר שעתיים וחצי חזר הזפת, כשהוא קורן מאושר, "מה קרה? איפה היית?", שאלתי אותו.

"אכן הלכתי להניח תפילין כפי שסיכמנו", הוא סיפר, "קראתי עמם קריאת שמע, קיפתי אתם והתחלתי לצאת מבית הכנסת. ביציאה פגש אותי אדם שאמר לי: 'לפי הבגדים שלך אתה נראה לי זפת'.

"אכן", השבתי לו. ואז הוא המשיך בדבריו וביקש ממני: 'אני גר כאן בסמוך וגם אנחנו צריכים זיפות בדחיפות לבנין שלנו, אולי תבוא לתת לי הצעת מחיר". הוא לקח אותי לבנין סמוך. היה מדובר שם בגג של 700 מטר, והוא ביקש ממני הצעת מחיר. נתתי



"אף אני התמודדתי קשות עם הרגל שלי, הלא הוא הרגל העישון. ככל שניסיתי להתגבר ולהימנע מעישון, לא עלה בידי בהצלחה. עד שמצאתי טכסים שסייע לי בסופו של דבר להיגמל

הגה"צ רבי אברהם ישעיהו הבר זצ"ל מספר על טכסים שעשה להפסקת העישון, כדי לסייע לתלמיד

סיפור אישי

אחד התלמידים שהתמודד עם הרגל שלימי מסויים, ביקש לשמוע מהרב דרכים לרכישת שליטה עצמית. גם כאן, מצא לנכון הרב לשתף אותו באגר אישי עימו התמודד בעצמו ולהעניק לו את ההרגשה הנעימה שאין כאן "הטפת מוסר" אלא שיח ידידים. "אף אני", פתח ואמר לו בקול נעים "התמודדתי קשות עם הרגל שלימי, הלא הוא הרגל העישון. ככל שניסיתי להתגבר ולהימנע מעישון, לא עלה בידי בהצלחה. עד שמצאתי טכסים שסייע לי בסופו של דבר להיגמל:

החלטתי שאני לא עומד להפסיק לגמרי לעשן. הצבתי לעצמי אתגרים קטנים שיותר קל לעמוד בהם. אמרתי לעצמי שהמשימה שלי תהיה רק לדחות את הסיגריה הבאה - שהיא רק אחת ואיתה אני עוד יכול להתמודד.

רכשתי לעצמי חפיסת סיגריות חדשה והנחתי אותה בכיס, עם מצית להדלקת אש, כדי שהכל יהיה מוכן ומזומן עבורי בכל עת שאחפוץ לעשן. במשך שנה תמימה התהלכתי כאשר בכיסי חפיסה.

מספר תלמיד: "לאחר נישואי נזקקתי לעצה לגבי ענין מסויים. פנית אל הרב, ביררתי אצלו על אנשים המומחים בתחום והתייעצתי עימו לאן כדאי לפנות.

במקום לקבל מילים קיבלתי מעשים.

הרב החל לפעול ולברר, כדי להגיע לאנשים הנכונים ולכוון אותי אל הגורמים הטובים ביותר. בשעות הערב שב אלי עם משוב גדוש ועמוס בעצות, כאילו לא היה לו ענין אחר להתעסק בו באותו יום.

בתקופה האחרונה לחייו, התקיים מעמד 'דינר' מטעם הישיבה - בהשתתפות מאות בוגרים ואוהדים, כמובן שהרב פיאר את שולחן הכבוד, על מרומי הבמה, בהארת פנים מיוחדת.

לפתע הבחין בי ממקום מושבו ופנה אלי לשאול אותי בתנועות ידיים - הכל הסתדר בענין ההוא שלגביו התייעצתי איתו. הנהנתי לו בראשי, בהתרגשות רבה, ופניו לבשו ארשת של שביעות רצון וקורת רוח.

לא אשכח את הרגעים הללו, בהם התעלם מן הנסיבות שהיה מצוי בהן באותה שעה - על גבי הבמה הכבודה, אל נוכח פניהם של מאות - ומצא לנכון להתעניין בנעשה עימי".

עליו לנהוג. הרב סיפר לא אחת את הסיפור הבא. ממנו ניתן לקחת כלל חשוב איך למדוד כל מעשה - אם הינו כדאי ומומלץ לעשותו או שמא כדאי לדחותו:

"בצעירותי", סיפר, "זכיתי להיות תלמיד של מרן הרב שרבי אליעזר מנחם מן שך זצ"ל. מלבד גדלותו הנדירה בתורה, היתה לו גדלות יוצאת דופן ברדיפת חסד והטבה לבריות. פעם כאשר הייתי נוכח לידו, נכנס אלי ואדם ושאל על מעשה מסויים אם לעשותו או לא.

אמר לו הרב שך: 'אלמד אותך כלל: כל החיים שלך תעשה רק מעשים שאתה מוכן שיכתבו על המצבה שלך לאחר מאה ועשרים מה שאתה לא מוכן שיכתבו על המצבה אל תעשה. זה יהיה ה'ברומטר' שלך למדוד איזה מעשה כדאי לעשות ואיזה לא כדאי לעשות'.

סיים הרב בענוותנות ואמר על עצמו: 'אני משתדל מידי פעם להיזכר במידה הזאת ולקחת אותה לתשומת ליבי'.

(מתוך כתבה נרחבת שתפורסם א"ה בעלון 'לקראת שבת' המקור: הספר הרב הבר האיש הלב והכליות)

מיד יחודש החלפתי אותה בחדשה, שתהיה 'טריה'. אלא שבהגיע רגע שבו התגברה בי התאוה לעשן, וידי כמעט נשלחה אל הכיס - החלטתי לדחות את הסיגריה הזאת בשעה אחת. במרבית הפעמים כאשר חלפה השעה כבר הייתי עסוק בדברים אחרים ולא זכרתי מהעישון, לפעמים חלפו שעתיים ויותר, עד שהתגברה התאוה בשנית, ואז דחיתי את הסיגריה בשעה נוספת. אחרי הכל היא בכיסי ובכל עת שארצה תמיד יהיה בידי להוציאה. המשכתי באופן זה עד שנגמלתי מן העישון לגמרי'.

התלמיד התפעל מן הדברים. צורת התנהגות זו, שונה מדרך החשיבה המקובלת - שצריך להרחיק את הסיגריה מהישג-ידך ככל הניתן, כי אם היא תהיה זמינה לך, אין ספק שתיכשל בה.

הרב חידש לי כי עליך להאמין בעצמך שתצליח להתמודד מול עישון אחד ויחיד. מותר לך להתהלך כשבכיסך חפיסה מוכנה ומזמינה, היא לא תגרום לך להיכשל, אתה חזק ממנה - שהרי מדובר בסך-הכל על דחיית סיגריה אחת...

לא אחת מתמודד אדם עם שאלה וספק, מה עליו לעשות איך

הוא סיפר לנו שרבו המשגיח רבי מאיר חדש זצוק"ל היה אומר לבחורים לפני נישואיהם שיבקשו רשות מהאשה ללכת לכולל. זה ודאי שהיא תרשה לך ללכת, אבל שתרגיש שהיא שולחת אותך לכולל!



בניו של הגאון רבי שמחה כהן זצ"ל על ההארט הפנים המיוחדת וכח המחמאה

אתם שואלים מה היה ה'סוד' שלו בבחינת 'העמידן על אחת' - מה שהוא דיבר עליו הרבה והוא גם נתן לנו ולכל מי שהכירו דוגמא אישית של 'נאה דורש ונאה מקיים' זה: **המחמאה!** להחמיא לשני תמיד. היו שואלים אותו: לעשות הצגה? והוא ענה: ואם אתה כועס זה לא הצגה?! או, מה אכפת לך לעשות חמישים שנה הצגה?! תמיד מילה טובה ומחמאה. למשל, פעם בארוחה באמצע השבוע הוא פתאום התחיל לשיר 'ק-ה ריבון עלם ועלמאי' וכולם התפלאו למה. והוא הסביר: האוכל של אמא כל כך משובח מזכיר את טעם מאכלי שבת, אז אני מזמר זמירות שבת. כשנסע לשבתות לבתי מלון מטעם ארגוני הקירוב השונים (אגב, היו שחשבו שהוא נופש בבתי מלון. היינו מצטרפים תמיד עוד זוג מהילדים כדי שיהיה לאמא ע"ה מה לעשות שם, כי הוא כל השבת היה עסוק לשמוע, ולהקשיב לשני) כשהיו מגישים בסעודה את הטשולנט למשל היה מכריז בשולחן שלנו בקול לאמא: 'אה! הטשולנט שלך משובח מאד!' והסביר שכשאוכלים כאן ומרגישים את הטעם, מבינים עד כמה הטעם שלך בבית הרבה יותר טוב!

במאור פניו כבש הגאון רבי שמחה כהן זצ"ל את כולם, הוא היה מספר הרבה כי בילדותו, אביו זצ"ל היה לוקח אותו להתפלל בשבתות ובעיקר בחגים בישיבת חברון. לישיבה היו מגיעים להתפלל בוגרים רבים. במבט של ילד הוא זכר לאורך השנים את הארת הפנים שהייתה בין הנפגשים.

הוא זכר מביקורי חג עם אביו, למשל, את מרן הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל כ'רב מחי"ך' למבוגרים וילידים קטנים. והיה מספר שכשהגיע לגור בבני ברק לאחר נישואיו, כשהיו לו שאלות בהלכה הוא הלך לשאול את מרן הגאון רבי שמואל וואזנר זצוק"ל לקח לו זמן רב עד שהרשה לעצמו להיכנס אליו. יראת הכבוד גרמה לו פחד להיפגש עמו. אבל הוא לא שכח את סבר הפנים היפות והחיוך שבהם הוא קיבל אותו.

הוא תמיד ציין את המאור פנים שמרן ראש הישיבה הגראמ"מ שך זצוק"ל קיבל את הבאים לביתו. לא רק תלמידים, אלא הרבה פעמים היה נכנס אליו עם קציני צבא שרצו לבקרו. הוא קיבלם בחביבות רבה, דיבר בפניהם תוך כדי שהוא עמד, ופניו הקרינו מאור פנים ואהבה כלפיהם.

המחמאה!

ולמרות החיוך והמאור הפנים אומרים לי בני המשפחה, אם

לפני שיצא להרצאה, ובדרך כלל זמנו היה לחוץ, היה נעמד

את המנות בסעודה ואז להתחיל לאכול וכולם כמובן המתין יחד עמו, כדי שיגרום לה קורח רוח שנהנים מבישוליה (אגב, אם מזכירים את נושא האוכל, הדבר היחיד שאבא היה בו 'נגד' ולא 'בעד' הוא האוכל. זה לא עניין אותו בכלל. גם אחרי האירוע מוחי שעבר ל"ע, ו'בחננו' אותו בבית חולים לראות מה הוא זוכר, כששאלוהו מה הוא אוהב? אמר שאין לו טעם באוכל).

אני זוכר כילד, הלכתי למכולת לקנות 2 קופסאות גבינה וברגע הראשון המוכר לא שם לב למחיר. כשחזרתי הביתה סיפרתי לו שכמעט 'הרווחתי' כמה שקלים, הוא הרים קול: 'הרווחת?! כמעט נכשלת בגזל' זה חדר לי לעצמות עד היום.

(מתוך כתבה נרחבת שתפורסם א"ה בגליון לקראת שבת)

וניגש לאמא ע"ה ומודיע לה: 'אני הולך כעת להרצאה' ומבקש ממנה את ברכתו להרצאה. היא היתה מברכת אותו בחמימות והוא היה עומד בכובד ראש ועונה אמן אחרי ברכתה.

כששאלוהו פעם על כך, סיפר לנו שרבו המשגיח רבי מאיר חדש זצוק"ל היה אומר לבחורים לפני נישואיהם שיבקשו רשות מהאשה ללכת לכולל. זה ודאי שהיא תרשה לך ללכת, אבל שתרגיש שהיא שולחת אותך לכולל! על בסיס זה, הוא רצה לתת לאמא את ההרגשה שהיא שותפה בהרצאות. אם הוא יצא פעם והיא לא היתה בבית, הוא ביקש למסור לה שחוזרת שהוא יצא להרצאה ולא הספיק לבקש את ברכתה...

בשולחן שבת הוא נהג להמתין עד שאמא ע"ה תסיים לחלק

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

בזכות מה נפקדה העקרה לאחר עשרים שנה?



סוטה דף כ"ז

יסתרו כל העקרות ויפקדו

שלי בחו"ל, עולה לארץ ישראל, והופך להיות אברך כולל, טוב לך?
- "טוב לי".
אחרי שנתיים נוספות של המתנה ותפילה, נולדו להם, בסיעתא דשמיא, תאומים: בן ובת.
"ותהום כל העיר". איזו שמחה... רק אדם אחד נכנס ללחץ... הוא עלה על המטוס הראשון לארץ ישראל. מנמל התעופה נסע במונית ספיישל לרבי חיים קנייבסקי שליט"א, ובפיו שאלה: "כבוד הרב! כך וכך הוה מעשה, וכך וכך אמרתי, מה עלי לעשות?"
- "מה השאלה? תקיים את מוצא פיק!"
- "כבוד הרב! האם אפשר לעשות התרת נדרים?"
- "לא! הנדר שנדרת הוא בגדר 'נדרי מצוה' שאין להתירם!"
- "האם אפשר לעשות שליח, שילמד במקומי בכולל, ואני אתמוך בו בכל צרכיו, מכף רגל ועד ראש?"
- "זה דווקא רעיון טוב לעשות שליח, אבל נעשה אותו בכיוון ההפוך: אתה תלמד בכולל, ואותו תשלח לנהל את עסקיך..."
ואז הוסיף רבי חיים ואמר: "מי יודע אם לא כל מה שנולדו להם ילדים, זה בזכות שנדרת ללמוד בכולל!"
רבותי! מויראדיג! היהודי הזה עוד לא התחיל ללמוד. הוא, בסך הכל, קיבל על עצמו להתחיל. וכבר, בזכות התורה, נפקדה העקרה!

(הגר"ש לווינשטיין שליט"א)

סיפרתי פעמים רבות את הסיפור על אותו זוג שלא היו להם ילדים במשך עשרים שנה. הם התגוררו בחו"ל, והחליטו לעלות לארץ ישראל, שכפי שמוכר ברש"י, הישיבה בה היא סגולה לבנים. דא עקא, לאחר שלוש שנים נוספות של ישיבה בארץ - לא חל שום שינוי במצבם.

ידיד מחו"ל, שפגש בהם והתעניין בשלומם, ושמע מפיהם כי הם עדין מצפים, מתפללים ומקווים לישועה, אמר להם: "די לכם להצטער! אם במשך עשרים ושלוש שנים לא נפקדתם - כבר לא יהיו לכם ילדים... יש הרבה זוגות בלי ילדים שממשיכים לחיות... יש עוד מצוות בתורה שאפשר לקיים". וכאן המקום להדגיש שהאיש לא התכוון, חלילה, לרעה. הוא פשוט ראה את פניהם הנפולות ואת עיניהם הכבויות, וביקש לנחם ולעודד אותם, ולנסוך בהם כוחות מחודשים להמשך החיים.

כשחזר הידיד לחו"ל וסיפר לאשתו על כל השיחה, היא גערה בו: "מדוע היית צריך להתערב בעניינים של אחרים?"
- "אם היית רואה את פניהם המסכנות, גם את היית אומרת להם את אותם הדברים", הצטדק הבעל.
- "ומנין לך שלא יהיו להם ילדים?", שאלה.
- "התחלת גם את? לא יהיו להם! נקודה. אם במשך עשרים ושלוש שנים לא נולדו להם ילדים - כבר לא יהיו להם לעולם!"
- "ואם כן?", שאלה.
- "את יודעת מה? אם יהיו להם ילדים - אני סוגר את העסק"

האם כהן צריך לברך ברכת כהנים באמצע 'שמונה עשרה'?



באמצע תפילת 'שמונה עשרה' יניע את רגליו מעט לעבר הדוכן בשעה שהש"ץ אומר את ברכת 'רצה', ולאחר העלייה לדוכן ישוב למקומו, כיון שצריך להתפלל את כל התפילה באותו המקום. [משנ"ב קכת, קו; בו"מ דרשו, 109]

כהן העומד באמצע תפילת 'שמונה עשרה' - יש אומרים שאם לא קראוהו לברך ברכת כהנים, לא יברך אלא כשאין כהנים אחרים בבית הכנסת, ובתנאי שהדבר לא יגרום לו לבלבול בהמשך תפילתו. ויש אומרים שאף אם קראוהו, לא יברך אלא כשמסיים את ברכת 'מודים' יחד עם הש"ץ, ובתנאי הנ"ל. והמברך

האם כהן צריך לברך ברכת כהנים באמצע פסוקי דזמרה או קריאת שמע?



אך לכתחילה יסיים את הפרשה שעומד בה; ונחלקו הפוסקים אם רשאי לנהוג כן גם כשיש כהנים אחרים בבית הכנסת, או שיצא החוצה לפני ברכת 'רצה'. ואת התפילות שאומרים הכהנים לפני הברכה ולאחריה, אין לומר אף באמצע פסוקי דזמרה. [בו"מ דרשו קכת, 113]

כהן העומד באמצע פסוקי דזמרה וקראוהו לברך ברכת כהנים - יפסיק ויברך אף אם יש כהנים אחרים בבית הכנסת; ויש שכתב שאף אם לא קראוהו יפסיק ויברך. וכהן העומד באמצע קריאת שמע כשהגיעו לברכת כהנים - אם אין כהנים אחרים, יפסיק ויברך,

האם מותר לכהן להתיישב על הדוכן ולהוסיף פסוק לברכת כהנים?



או בכל אופן אחר בו לא ניתן לקיים את מצות ברכת כהנים - יש אומרים שאינו עובר על 'בל תוסיף'; אך יש מהראשונים שנראה מדבריו שעוברים על בל תוסיף אף ללא התנאים הנדרשים לקיום המצוה.

אסור לכהן להוסיף ברכה על שלושת הפסוקים של ברכת כהנים, או לגרוע מהם, ואם עשה כן - עבר על 'בל תוסיף' או על 'בל תגרע'. ואיסור ההוספה הוא רק בסמוך לשלושת הפסוקים, או ביניהם. ואם אמר את ההוספה ללא נשיאת כפים, בישיבה, בלחש,

[שו"ע קכת, כז, משנ"ב קד, וביה"ל ד"ה ואם; בו"מ דרשו, 104]

* העומדים בשטח שמאחורי הכהנים, או במקביל אליו - צריכים לעבור אל השטח שלפני הכהנים או המקביל אליהם.
* הנותר בשעת ברכת כהנים בשטח שמאחורי הכהנים - מראה בכך שאין הברכה חשובה בעיניו עד כדי שיטרח לקבלה פנים אל פנים, ולפיכך אינה חלה עליו.
* אם העומד מאחורי הכהנים נמצא באמצע תפילת 'שמונה עשרה', או שכדי לעמוד לפני הכהנים נדרש ממנו לעבור לפני המתפלל - יעמוד במקומו, ומכיון שהוא אנוס לעמוד שם, הברכה חלה עליו.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר לחלק ציבור לשני מנינים עבור שני 'חיובים'?

חולקים וסוברים, שמעלת החסד הנעשה לאָבֵל ולנשמת הנפטר, גדולה ממעלת 'בָּרָב עם', ומותר לחלק את הציבור לכמה מנינים. ויש שכתבו, כי לפני תחילת התפילה, מותר לכתחילה לחלק את הציבור לכמה מנינים, אך בשחרית, לאחר שהתחילו פסוקי דזמרה, אסור לחלקם.

[משנ"ב צ, כח; בו"מ דרשו, 21-22; וראה עוד שם]

נאמר בספר משלי: "בָּרָב עִם הַדָּרַת מֶלֶךְ", ולכן, כאשר ישנם שני בתי כנסת, (שאינן לאחד מהם עדיפות בשל נוסחו, או מנהגיו), אשר באחד מהם מתפלל ציבור גדול, ובשני ציבור קטן - מצוה להתפלל בזה של הציבור הגדול.

ויש שכתבו, כי מטעם זה של 'בָּרָב עם', אין לחלק ציבור גדול לשני מנינים או יותר, במטרה שכמה 'חיובים' - דהיינו, אֲבָלִים בתוך השנה לפטירת הוריהם, וכדומה - יוכלו לשמש כש"ץ. ויש

לפתוח את היום בטוב...



הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפוח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il